

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Cdo/41/2023                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4119203041                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.03.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Viera Nevedelová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:4119203041.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte, zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcov 1/ maloletej I. N. (predchádzajúce priezvisko „N.“), narodenej P., trvale bytom E., prechodne N., zastúpenej matkou F. N. (predtým N., rod. N.), narodenou P., trvale bytom E., prechodne N., 2/ W. N., narodeného P., bytom E., 3/ S. N., narodenej P., bytom E., všetci zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s. r. o., so sídlom Žilina, Sládkovičova 13, IČO: 47 232 072, proti žalovaným 1/ Nemocnice s poliklinikami n. o. v likvidácii, so sídlom Nitra, Štefánikova trieda 69, IČO: 45 732 205, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Henrich Dušek, s. r. o., so sídlom Bratislava, Staré Grunty 162, IČO: 36 740 951, 2/ Fakultná nemocnica Nitra, so sídlom Nitra, Špitálska 6, IČO: 17 336 007, zast. Advokátskou kanceláriou STOKLASA & STOKLASOVÁ s. r. o., so sídlom Nitra, Farská 25, IČO: 36 856 282, o ochrane osobnosti, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/21/2019, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2021 sp. zn. 9Co/115/2020, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a .

II. Žalovaný 1/ m á voči žalobcom 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. mája 2020 č. k. 12C/21/2019-192
  - zamietol návrh na prerušenie konania (výrok I.) ako nedôvodný,
  - žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ zamietol (výrok II.) z dôvodu premlčania,
  - žalovanému 1/ priznal náhradu trov konania v plnej výške (výrok III.),
  - konanie vo vzťahu k žalovanému 2/ zastavil (výrok IV.) pre čiastočné späťvzatie a
  - žalovanému 2/ náhradu trov konania voči žalobcom 1/ až 3/ nepriznal (výrok V.).

2. Súd prvej inštancie, aplikujúc § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 100 ods. 1 až 3, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“), § 145 ods. 2 a § 163 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“), dospel k názoru, že žalobcami uplatnené právo je osobné právo majetkovej povahy podliehajúce premlčaniu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k poškodeniu zdravia žalobkyne 1/, a teda k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv malo dôjsť od 7. augusta 2014 do 20. augusta 2014, preto si žalobcovia mohli po prvý raz uplatniť právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v lehote troch rokov odo dňa nasledujúceho po dni 8. augusta 2014, prípadne po dni 20. augusta 2014. Žalobcovia nepodali žalobu včas, ale doručili ju súdu až po uplynutí premlčacej doby, a to dňa 20. marca 2019. Žalovaní 1/ a 2/ vzniesli námietku premlčania, preto súd žalobu z dôvodu jej premlčania zamietol a z toho dôvodu sa ďalej nezaoberal meritom veci, t. j. či žalovaní nesú zodpovednosť za súčasný zdravotný stav žalobkyne 1/.

3. Podľa prvoinštančného súdu neboli splnené podmienky na zohľadnenie dôvodov osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali neprihliadnutie na námietku premlčania, pretože márne uplynutie premlčacej doby si spôsobili žalobcovia sami.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobcom (ich právnomu zástupcovi) doručený dňa 16. 06. 2020.  
II.

Odvolanie

5. Žalobcovia napadli rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním dňa 30. 06. 2020, t. j. včas, a to v časti, týkajúcej sa výroku II. a závislého výroku III. Namietli nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v otázke uplynutia premlčacej doby na uplatnenie práva v zmysle § 101 OZ (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

6. Poukázali na to, že uplatnený nárok žalobcov nevychádza zo škody na zdraví žalobkyne 1/, ale zo zásahu do práva na súkromie, súkromného a rodinného života medzi blízkymi osobami, ktorého napĺňaním sa vytvárajú medzi blízkymi osobami citové, morálne, sociálne a iné vzťahy. Ak súd určil začiatok plynutia premlčacej doby dňom XX. XX. XXXX, kedy sa dieťa narodilo, resp. dňom 20. 08. 2014, kedy skončila neonatologická zdravotná starostlivosť o maloletú, poznamenali, že ani v deň narodenia ani deň skončenia popôrodnej starostlivosti nebolo známe, že ide o závažné poškodenie zdravia maloletej a rovnako neboli známe následky poškodenia zdravia. Až v znaleckých posudkoch z 31. 03. 2016, resp. 8. 06. 2016 znalci vyslovili, že zdravotné následky sú trvalé, bez akejkoľvek prognózy zlepšenia zdravotného stavu, teda až týmto stanoviskom bolo jednoznačne preukázané, že maloletá je natrvalo neschopná riadneho občianskeho a rodinného života, nikdy nebude pociťovať a ani prejavovať prejavy šťastia, lásky a ostatné osobnostné prvky rodinného prostredia navzájom vo vzťahu k svojim blízkym. Až po takomto zistení, na základe znaleckého posudku doc. MUDr. Višňovského, CSc. z 31. 03. 2016 mohli žalobcovia v zmysle § 101 OZ prvýkrát podať žalobu na ochranu osobnosti.

7. Súčasne namietli, že v konaní z opatrnosti navrhovali, aby súd námietku premlčania žalovaného 1/ s prihliadnutím na ustanovenie § 3 OZ posúdil ako podanú v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie svoje stanovisko odôvodnil v bodoch 13. a 14. rozsudku v podstate tým, že žalovaní 1/ a 2/ nenesú zodpovednosť za to, že žalobcovia nepodali žalobný návrh včas, pričom uviedol, že aj keby prihliadol na argumenty žalobcov, premlčacia lehota začala plynúť od vypracovania znaleckého posudku doc. MUDr. Višňovského, CSc., čo bolo 30. 01. 2016 a žaloba bola podaná až po uplynutí troch rokov; uvedený znalecký posudok však bol vypracovaný dňa 31. 03. 2016 a žaloba bola podaná až po uplynutí troch rokov - dňa 20. 03. 2019.

8. Súd prvej inštancie sa nezaoberal podstatou otázky, či ide o rozpor s dobrými mravmi a návrh zamietol len z dôvodu, že žalobcovia nepodali žalobný návrh včas, za čo žalovaní nenesú zodpovednosť, a preto žalovaným nemôže byť upreté právo na uplatnenie námietky premlčania.

9. Uvedené odvolanie žalobcovia doplnili podaním z 01. 03. 2021, doručeným odvolaciemu súdu (č. 1. 219 spisu). Doplnili,

- a) že lehota na uplatnenie práva na náhradu škody sa posudzuje podľa § 106 OZ a takú lehotu nemožno stotožňovať s 3-ročnou premlčacou lehotou podľa § 101 OZ, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz, rovnako ani s ustanovením § 16 OZ. K zásahu do osobnostných práv žalobcov nedošlo dňom pôrodu maloletej XX. XX. XXXX, ale až odo dňa vypracovania znaleckého posudku znalcami - keďže podľa týchto záverov neexistuje žiadna prognóza zlepšenia zdravotného stavu maloletej, trojročná premlčacia lehota podľa § 101 OZ začala plynúť až od tohto znaleckého záveru;
- b) k námietke premlčania, uplatnenej žalovaným 1/ uviedli, že podľa súdnej praxe je možné výnimočné posúdenie uplatnenia takejto námietky v rozpore s dobrými mravmi, ak by bola takáto námietka prostriedkom umožňujúcim značne poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

10. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. septembra 2021 č. k. 9Co/115/2020-240 rozhodol o odvolaní žalobcov tak, že
- rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovanému 1/ a vo výroku o náhrade trov konania žalovaného 1/ potvrdil (výrok I.)
  - a žalovanému 1/ priznal vo vzťahu k žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

11. Rozsudok odvolacieho súdu bol žalobcom (ich právnemu zástupcovi) doručený dňa 21. 10. 2021.

IV.

Dovolanie žalobcov 1/ až 3/

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ až 3/ dňa 15. 11. 2021 dovolanie (ďalej aj ako „dovolatelia“), ktorého prípustnosť odôvodnili poukazom na § 420 písm. f) CSP. K vade zmätočnosti došlo podľa dovolateľov v dôsledku nesprávnych záverov súdov nižšej inštancie.

13. Dovolatelia považujú z a zmätočné a neopodstatnené závery súdu prvej inštancie, potvrdené odvolacím súdom:

- že okamihom začatia plynutia premlčacej doby bol okamih pôrodu a popôrodnej starostlivosti. S poukazom na znenie § 101 OZ zdôraznili, že svoje právo na ochranu osobnosti mohli uplatniť po prvýkrát až na základe záverov znaleckých posudkov, z ktorých sa dozvedeli, že došlo k trvalému poškodeniu zdravia žalobkyne 1/, čo považovali za zásah do ich osobnostných práv.
- že žalobcom nič nebránilo podať žalobu v premlčacej dobe a aj ak by súd počítal premlčaciu lehotu odo dňa vypracovania znaleckého posudku doc. MUDr. Višňovským, CSc. 31. januára 2016, žaloba by bola podaná po uplynutí troch rokov.

Dovolatelia namietli, že znalecký posudok doc. MUDr. Višňovského, CSc. bol vypracovaný dňa 31. marca 2016 a nie dňa 30. januára 2016, ako uviedol súd, preto premlčacia doba uplynula dňom 31. marca 2016 (správne malo byť zrejme uvedené 31. marca 2019 - pozn. odvolacieho súdu) a žalobný návrh bol doručený súdu 20. marca 2019, teda v rámci premlčacej doby. Ak súd mienil akceptovať začiatok premlčacej doby od vypracovania znaleckého posudku doc. MUDr. Višňovského, CSc., zmätočným uvedením nesprávneho dátumu vypracovania tohto posudku (30. januára 2016), považoval nárok žalobcov z 20. marca 2019 za premlčaný.

14. K poukazu odvolacieho súdu na rozhodnutia NS SR, napr. sp. zn. 2Cdo/194/2011 (R 58/2014), 5Cdo/265/2009 dovocatelia poznamenali, že v daných prípadoch súdy rozhodovali o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch na základe zásahov do osobnostných práv vyplývajúcich z usmrtenia

blízkej osoby pri dopravnej nehode, kedy bolo zrejmé, kedy došlo k usmrteniu a kto za tento zásah zodpovedá, preto je pochopiteľné, že dovolacie súdy posúdili začiatok plynutia všeobecnej premlčacej lehoty za deň, ktorý nasledoval po smrtelnej dopravnej nehode, avšak dané závery nemožno subsumovať na prejednávánú vec.

15. Podľa dovolateľov podstatná právna otázka spočívala v určení, ktorým dňom začína plynúť všeobecná trojročná lehota podľa ustanovenia § 101 OZ, t. j. odo dňa keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Pokiaľ odvolací súd vyslovil, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa pôrodu maloletej, v tomto čase žalobcovia nemali ani vedomosť o tom, že pri pôrode maloletej došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, nakoľko 07. 08. 2014 ešte nemali vedomosť o tom, že došlo k zásahu do zdravotného stavu maloletej (žalobkyne 1/); je vylúčené, aby pôrodom maloletej došlo k zásahu do jej osobnostných práv, lebo ako novorodenec nemohla oznámiť, že išlo o zásah do jej rodinného a občianskeho života, pričom je zrejmé, že ani nebola schopná s voje právo na súkromný a rodinný život realizovať - vedomosť, že došlo k zásahu do osobnostných práv „žalobcu“, vyplývala až zo znaleckého posudku doc. MUDr. Višňovského, CSc. z 31. marca 2016, v ktorom popísal, aké zranenia utrpela maloletá pri pôrode a ich následky so záverom, že neexistuje prognóza zlepšenia tohto zdravotného stavu maloletej. To bol podľa dovolateľov okamih začiatku plynutia všeobecnej premlčacej lehoty, v rámci ktorej žalobcovia uplatnili svoje právo dňom 20. marca 2019 žalobným návrhom.

16.

Dovolatelia namietli, že súdy oboch inštancií sa otázkou vzniku práva žalobcov na ochranu osobnosti nezaoberali. Súd prvej inštancie jednostranne vyslovil, že v danej veci počiatok plynutia premlčacej doby podľa § 101 OZ je viazaný na okamih, keď došlo k neoprávnenému zásahu, nerešpektujúc, že podľa uvedeného ustanovenia začína plynúť premlčacia lehota okamihom, keď sa právo mohlo uplatniť prvý raz. Odvolací súd nevyslovil, z akého dôvodu nebral do úvahy pre začiatok plynutia premlčacej lehoty znalecký posudok doc. MUDr. Višňovského, CSc.

17. V odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovia poukázali na všetky okolnosti začatia plynutia všeobecnej premlčacej lehoty, pričom odvolací súd vo svojom rozhodnutí nezaujal žiadne stanovisko k odvolacím námietkam žalobcov a nevyslovil, z akého dôvodu nebral do úvahy pre začiatok plynutia premlčacej trojročnej lehoty znalecký posudok doc. MUDr. Višňovského, CSc. iba sa stručne vyjadril v ods. 11. a 13. svojho rozhodnutia, preto sú pre dovolateľov jeho závery zmätočné, protirečivé a vo svojom súhrne nezrozumiteľné.

18. Podaním, doručeným súdu dňa 13. decembra 2021, t. j. v priebehu lehoty na podanie dovolania, doplnili dovolatelia dovolanie o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP aj v otázke zmätočného, protirečivého a nezrozumiteľného odôvodnenia právneho posúdenia uplatnenia námietky premlčania pre rozpor s dobrými mravmi odvolacím súdom. K záverom obsiahnutým v ods. 16. až 18. jeho rozhodnutia dovolatelia poukázali na znenie § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého v rozpore s dobrými mravmi nesmie byť výkon práv a povinností, vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov.

19. Poukázali na to, že žalobcovia nemali možnosť odôvodniť námietku premlčania nároku pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko vznesenou námietkou s a súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 20. mája 2020 vôbec nezaoberal, ako žalobcovia namietli v odvolaní, nie že sa ňou zaoberal nedostatočne, ako uviedol odvolací súd v ods. 16. svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa podľa dovolateľov meritórne nevyjadril k podstatnej odvolacej námietke žalobcov v tom, že prvoinštančný súd sa návrhom žalobcov na posudzovanie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi nezaoberal. Z uvedeného dôvodu považujú dovolatelia daný záver odvolacieho súdu za zmätočný a prekvapivý.

20. Dovolatelia videli porušenie práva na spravodlivý súdny proces aj v tom, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku náležite nevysporiadal s ich relevantnými námietkami a rozsudok odvolacieho súdu

nesplňa ani kritérium riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Na základe uvedených skutočností dovolatelia navrhli, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

21. Z vyjadrení žalovaného 1/ a žalovaného 2/ k dovolaniu a jeho doplneniu vyplynulo, že rozhodnutie odvolacieho súdu považujú za vecne a právne správne, preto navrhli dovolanie zamietnuť, príp. odmietnuť ako neprípustné.

V.

Konanie o dovolaní

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je prípustné a v ďalšom sa zaoberal posúdením dôvodnosti dovolania.

23. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a to z akýchkoľvek hľadísk [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky); podobne, pokiaľ sa v zátvorke uvádza „ÚS.“, ide o odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky príslušnej spisovej značky (ďalej len „ústavný súd“)]. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

24. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

25. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

26. Vyššie naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

28. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

29. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

30. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

31. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou.

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

32. Dovolatelia uplatnili dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keď prípustnosť dovolania z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, ktorým im malo byť znemožnené uskutočňovanie im patriacich procesných práv, odvodili od tvrdenia, že odvolací súd sa

- náležite nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalobcov vo vzťahu k posúdeniu uplatnenia námietky premlčania zo strany žalovaného 1/ ako rozporného s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a
- nevysporiadal s otázkou, z akého dôvodu nemožno brať do úvahy pre začiatok plynutia premlčacej lehoty (§ 101 OZ) znalecký posudok doc. MUDr. Višňovského, CSc.

33. Pokiaľ ide o námietku nevysporiadania sa s otázkou začiatku plynutia premlčacej lehoty odvolacím súdom, súd prvej inštancie v odôvodnení jeho rozsudku uviedol:

„10. ... Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti je v § 11 OZ uvedený len príkladmo. Z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene, či nezavinene, vedome alebo nevedome. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ je samostatný právny prostriedok ochrany fyzickej osoby. Zadosťučinenie v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka možno považovať za občianskoprávny prostriedok výnimočného charakteru v tom zmysle, že jeho použitie prichádza do úvahy len v tých kvalifikovaných prípadoch, keď - objektívne posudzované - došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Zadosťučinenie v peniazoch neslúži v žiadnom prípade funkčne k náhrade vzniknutej škody, k strate na zárobku a podobne. Táto je svojou podstatou majetková ujma - škoda, ktorá sa riadi nie právnym režimom § 13 OZ, ale režimom § 16 a § 432, OZ (právna veta z rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo/202/2009).

11. S poukazom na vznesenú námietku premlčania sa súd v prvom rade zaoberal otázkou, či nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podlieha premlčaniu a ak áno, či vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote a dospel k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Tu súd poukazuje napríklad na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/110/2011 z 13. 10. 2011, 5Cdo/265/2009 zo 17. 02. 2011, kde bolo konštatované, že právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zabezpečované radom čiastkových prostriedkov, na ktoré sa možno pozeráť relatívne úplne samostatne. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z partiálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (podobne ako je to v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Práve obsah nároku a nie predmet jeho ochrany je rozhodujúci pre posúdenie, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Preto, keďže sa jedná o osobné právo majetkovej povahy, súd dospel k názoru, že podlieha premlčaniu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že k poškodeniu zdravia u žalobkyne 1/ došlo dňa XX. XX. XXXX., kedy došlo k pôrodu žalobkyne 1/, v dňoch 07. 08. 2014 - 20. 08. 2014 jej bola poskytovaná neonatologická zdravotná starostlivosť.

12. Z uvedených skutočností vyplýva, že ak malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne 1/ zo strany žalovaných, stalo sa tak v období od 07. 08. 2014 do 20. 08. 2014, od tohto dátumu, teda odo dňa nasledujúceho po dni 08. 08. 2014, prípadne po dni 20. 08. 2014 si žalobcovia mohli uplatniť po prvý raz právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v lehote troch rokov do 08. 08. 2017, prípadne do 21. 08. 2017. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa

oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Žalobcovia žalobu včas nepodali, doručili ju na súd až po uplynutí premlčacej doby, a to dňa 20. 03. 2019 a žalovaní 1/, 2/ vzniesli námietku premlčania, súd žalobu z dôvodu jej premlčania zamietol, a preto sa ďalej nezaoberal meritom veci, či žalovaní nesú zodpovednosť za súčasný zdravotný stav žalobkyne 1/.

34. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu je vecne správne, súd správne zistil skutkový stav a vec aj po právnej stránke správne posúdil ... správne prihliadol na žalovaným 1/ vznesenú námietku premlčania, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú (bod 9. odôvodnenia). Ďalej dôvodil:

„10. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v ustanovenej premlčacej dobe, teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynútiteľnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, keď až po dlhšej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva, a tak sa do právnych vzťahov strán vnáša právna neistota. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilanti iura scripta sunt (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym).

11. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka okrem dĺžky premlčacej doby pojednáva i o jej počiatku, stanovenom okamihom, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Aplikujúc uvedené ustanovenie na danú právnu vec je potrebné konštatovať, že počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemajetkovú ujmu je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Takéto ustálené právne závery boli opakovanne judikované rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, v jeho rozhodnutiach, napr. sp. zn. 2Cdo/194/2011(R 58/2014), 5Cdo/265/2009, a tak pre súd prvej inštancie, ako ani pre odvolací súd niet žiadneho opodstatneného dôvodu sa od týchto záverov najvyššej súdnej autority odchýliť.

12. Potom v kontexte prejednávanej právnej veci, vo vzťahu k žalovanému 1/, ktorý poskytoval žalobkyni 1/ zdravotnú starostlivosť počas jej pôrodu, je potrebné ustáliť, že pokiaľ súd prvej inštancie uzavrel, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov došlo dňa XX. XX. XXXX, kedy v súvislosti s pôrodom žalobkyne 1/ došlo zo strany žalovaného 1/ k poškodeniu zdravia žalobkyne 1/ s trvalými a vážnymi následkami, takýto záver súdu prvej inštancie je správny a odvolací súd sa s ním stotožňuje. Žalobcovia si tak právo na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému 1/ mohli uplatniť v lehote troch rokov, plynúcej od 08. 08. 2014 do 08. 08. 2017. Žalobcovia však svoju žalobu podali na súd dňa 20. 03. 2019, teda po uplynutí premlčacej doby.“

35. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcov, že uplatnenie námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie dôvodil:

13. „... Všeobecne platí, že vznesenie námietky premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, pretože inštitút premlčania prispieva k istote v právnych vzťahoch, je inštitútom zákonným, a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Uplatnenie námietky premlčania by sa priečilo dobrým mravom len vo výnimočných prípadoch, kedy by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči ktorému by za tejto situácie zánik nároku vymáhanej pohľadávky bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva, a dôvody pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. Tieto okolnosti by pritom mali byť naplnené v takej intenzite, aby odôvodňovali tak významný zásah do právnej istoty. Podmienky, za ktorých je možné odmietnuť prihliadnutie na premlčanie, t. j. prihliadnuť na premlčanie a zánik nároku v dôsledku vznesenej námietky premlčania, spočívajú v odstránení mimoriadnej tvrdosti zákonných účinkov premlčania a súčasne v tom, aby oprávnený presvedčivo dokázal, že svoje právo nemohol z nejakého relevantného objektívneho dôvodu na súde uplatniť včas, najmä v dôsledku úmyselného



konania dlžníka poškodiť veriteľa.

14. Odôvodnenosť námietky oprávneného a ním argumentovaná neprimeraná tvrdosť zostáva na posúdení a úvahe súdu, ktorý však prípadný rozpor výkonu práva musí skúmať objektívne. Pri tomto hodnotení súd musí vychádzať predovšetkým z okolností konkrétneho prípadu, pričom súd prihliada predovšetkým na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená, a za akých okolností k premlčaniu došlo (dôvody, pre ktoré nedošlo k uplatneniu práva), a prípadne samotnú ujmu, ktorá veriteľovi v dôsledku účinkov premlčania hrozí. Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natolko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Tieto podmienky však v danej veci splnené nie sú, pretože sám žalobca si spôsobil márne uplynutie premlčacej doby. Žalovaní 1/, 2/ nenesú zodpovednosť za to, že žalobcovia nepodali žalobu v lehote troch rokov odo dňa, kedy podľa ich tvrdení došlo k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv zo strany žalovaných. Žalobcom nič nebránilo podať žalobu v premlčacej lehote, sama matka žalobkyne 1/ podávala prostredníctvom právneho zástupcu žalobu na Okresný súd Nitra už dňa 08. 08. 2017, konanie je vedené pod sp. zn. 16C/66/2017. Neobstoja potom argumenty, že nemohla podať žalobu skôr, že jej mohla začať plynúť premlčacia lehota najskôr vtedy keď bolo zistené, že došlo k porušeniu zdravia a mohla začať plynúť od vypracovania znaleckého posudku doc. MUDr. Višňovským, CSc., čo bolo 30. 01. 2016, pričom aj keby súd počítal premlčaciu lehotu od tohto dátumu, žaloba bola podaná neskoro - po uplynutí troch rokov aj po 30. 01. 2016 - až 20. 03. 2019. Obaja žalovaní vznesli námietku premlčania hneď pri prvom úkone, ktorý im patrilo, teda vo vyjadrení k podanej žalobe, ktorá im bola doručovaná. Vyjadrenia žalovaných boli doručené právnomu zástupcovi žalobcov, ešte pred otvorením pojednávania súd vyslovil svoj právny názor a uviedol, že nárok žalobcov je uplatnený neskoro po uplynutí premlčacej doby, napriek tomu právny zástupca žalobcov trval na podanej žalobe.“

36. Odvolací súd k tejto argumentácii súdu prvej inštancie doplnil:

„13. I keď je zrejmosťou skutočnosť, že účinky neoprávneného zásahu žalovaného 1/ do práva žalobcov na súkromie a rodinný život budú pretrvávajúť po dlhú dobu, i s ohľadom na trvalé následky poškodenia zdravia žalobkyne 1/, ktoré v celom komplexe v čase neoprávneného zásahu ešte neboli zrejmé, tak ako na ne poukázali žalobcovia 1/ až 3/, nič to nemení na skutočnosti, že neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým porušiť alebo ohroziť ich osobnostné práva bolo konanie žalovaného 1/ v súvislosti s poskytnutím pôrodnej zdravotnej starostlivosti žalobkyne 1/ dňa 07. 08. 2014. Okamihom určujúcim počiatok plynutia premlčacej doby nebol moment vyhotovenia znaleckého posudku doc. MUDr. Višňovského, CSc. dňa 31. 03. 2016, tak ako tvrdili žalobcovia, keď tak ako už odvolací súd konštatoval vyššie, počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemajetkovú ujmu je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby a týmto okamihom bolo práve konanie žalovaného 1/ v súvislosti s ním poskytnutou pôrodnou starostlivosťou žalobkyne 1/, v dôsledku ktorej nastalo vážne poškodenie jej zdravia, s následkami, ktoré sa pochopiteľne môžu prejavovať až neskôr, resp. ktoré budú pretrvávajúť dlhodobo.

16. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že uplatnenie námietky premlčania by sa priečilo dobrým mravom len vo výnimočných prípadoch, kedy by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, ako i to, že podmienky, za ktorých je možné odmietnuť prihliadnutie na premlčanie, spočívajú i v tom, že oprávnený musí presvedčivo dokázať, že svoje právo nemohol z nejakého relevantného objektívneho dôvodu na súde uplatniť včas, najmä v dôsledku úmyselného konania dlžníka poškodiť veriteľa.

17. K uvedeným záverom odvolací súd poukazuje i na závery prijaté Ústavným súdom SR v jeho rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 176/2011, v ktorom ÚS SR konštatoval nasledovné: samotná dôvodnosť vznesenej námietky premlčania však rozpor s dobrými mravmi nezakladá. Aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t. j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilanti iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postupovala s dostatočnou

mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantibus iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.

18. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že žalovaným 1/ vznesenú námietku premlčania nie je možné vyhodnotiť ako rozpornú s dobrými mravmi, keď okrem skutočnosti konštatovanej i súdom prvej inštancie, že žalobcovia jednak relevantne nepreukázali, aké okolnosti im bránili vo včasnom uplatnení ich práva, poukazujúc i na to, že v komplexe nimi uplatnených žalôb v súvislosti s vážnym poškodením zdravia žalobkyne 1/ boli ďalšie dve žaloby uplatnené v premlčacej dobe, ako i treba konštatovať, že v zásade v konaní pred súdom prvej inštancie ani relevantne netvrdili, ktoré sú tie výnimočné okolnosti danej veci, pre ktoré je potrebné námietku premlčania vznesenú žalovaným 1/ považovať za rozpornú s dobrými mravmi. Je nespochybniteľnou skutočnosť, že mimoriadne vážne a trvalé následky poškodenia zdravia žalobkyne 1/ sú takého charakteru, ktoré každý človek nesporne považuje za výnimočné a za situácie včasného uplatnenia nároku by konajúci súd na výnimočnosť a okolnosti danej veci pri meritórnom rozhodovaní prihliadal. Avšak len táto nespochybniteľná výnimočnosť veci a fatálne doživotné následky poškodenia zdravia žalobkyne 1/ bez ďalšieho nemôže odôvodňovať konštatovanie, že žalovaným 1/ uplatnená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, keď v kontexte prejednávanej veci je zrejmé, že žalobcovia v súvislosti s takto prezentovanou argumentáciou v zásade relevantne ani neargumentovali, prečo by tomu tak malo byť, ako ani to, prečo svoje právo formou podanej žaloby neuplatnili včas.“

37. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní namietali, že nemali možnosť odôvodniť námietku premlčania nároku pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko vznesenou námietkou sa súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 20. mája 2020 vôbec nezaoberal, podľa dovolacieho súdu je táto dovolacia námietka nedôvodná, lebo žalobcom nič nebránilo uplatniť takú námietku v odvolaní, pričom toto právo aj využili.

38. Vzhľadom na to, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody, dovolací súd odôvodnenie oboch rozsudkov považoval za jeden kompletizujúci celok a z tohto hľadiska posudzoval aj dôvodnosť dovolania podaného z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Dospel k záveru, že v uvedenom odôvodnení (v jeho kompletizujúcej jednote) sa odvolací súd vyčerpávajúcym spôsobom vypořiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcov v otázke začiatku plynutia premlčacej lehoty n a uplatnenie nemajetkovej ujmy v rámci namietaného zásahu do práva na ochranu osobnosti, keď z odôvodnenia je zrejmé, prečo neodvodil začiatok plynutia premlčacej lehoty odo dňa podania znaleckého posudku znalcom doc. MUDr. Višňovským, CSc. K rovnakému záveru dovolací súd dospel aj v o vzťahu k tvrdeniu dovolateľov o nedostatočnom zodpovedaní záveru odvolacieho súdu o tom, že uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi.

39. Závery odvolacieho súdu v tomto ohľade sú dostatočné, jasné, logické a zrozumiteľné. Nesúhlas strany sporu, resp. jej polemika s vyhodnotením skutkových zistení a odôvodnením súdneho rozhodnutia neodôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP; taktiež námietka nesprávneho právneho posúdenia nie je prípustným dôvodom dovolania uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP.

40. Z uvedených dôvodov dovolací súd preto dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/ až 3/ z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nie je dôvodné, preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

41. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol vzhľadom na úspech žalovaného 1/ v tomto konaní v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.